

Auteur:

Ellen Veenhuizen-Ruitenbeek

Kinderoefentherapeut CesarAmersfoort en CesarLeusden

ellen@cesaramersfoort.nl info@cesarleusden.nl

De volledige tekst van dit case report is op te vragen bij de auteur.

December 2013

Case report met als onderzoeksvraag:

Heeft kinderoefentherapie met behulp van een paard invloed op de balans en ademproblemen bij een meisje van 10 jaar met als hulpvraag slechte houding en ademproblemen?

Samenvatting:

Inleiding:

In de literatuur is er een hiaat op het gebied van therapeutisch paardrijden bij kinderen met balansproblemen, maar zonder nevendiaagnoses als autisme, cerebrale parese of syndroom van Down. In de literatuur wordt bij deze groepen kinderen wel vaak een vooruitgang gemeten op het gebied van rompstabiliteit als effect van therapeutisch paardrijden. Omdat deze het in deze case om een meisje gaat zonder nevenaandoeningen is het interessant om studie te doen naar de invloed van therapeutisch paardrijden op haar rompbalans.

Doel:

Het onderzoeken van de invloed van kinderoefentherapie met behulp van een paard op de balans en ademproblemen bij een meisje van 10 jaar met als hulpvraag slechte houding en ademproblemen.

Methode: In dit case report werd een kinderoefentherapeutische interventie onderzocht welke uit 13 behandelingen bestond, waarbij de laatste 6 behandelingen gebruik werd gemaakt van een paard.

De patiënt is een meisje van 10 jaar met een slechte houding, benauwdheidsklachten en een onvoldoende ontwikkelde rompbalans. Er waren drie meetmomenten: voor de interventie, na 6 behandelingen en aan het eind van de interventie (direct na 13 behandelingen). Om vooruitgang te meten is gekozen voor een lichamenlijk onderzoek en de volgende meetinstrumenten: VAS (ademproblemen) en Movement ABC-2.

Resultaten:

Na de interventie met behulp van therapeutisch paardrijden werd er een zeer duidelijke verbetering van de balans gemeten en een forse afname van de benauwdheidsklachten.

M. had vooral last van benauwdheid (Vas 100, maximale score) en een inactieve houding met onvoldoende spierkracht in de rompspieren (kracht 3, zwak). Na 6 behandelingen in de particuliere praktijk bleek er nog onvoldoende vooruitgang te zijn op zowel de

ademproblemen als het verbeteren van de strekking van de rug in het dagelijks leven. Mogelijke oorzaak zou een motorische achterstand kunnen zijn.

Hiervoor werd de valide en betrouwbare M ABC-2 afgenomen. Uit de gemeten resultaten bleek dat op het gebied van balans er een forse achterstand was (5^e percentiel). In verband met motivatieproblemen is gekozen voor voortzetting van therapie met gebruik van een paard op zorgboerderij Blommendal. Na 6 behandelingen te paard werd er bij de M ABC-2 test ruim voldoende niveau gemeten (50^e percentiel, > 15^e p. is voldoende). De benauwdheid was ook vrijwel geen probleem meer (VAS 20). In het dagelijks leven bleek een gestrekte houding volhouden alleen bij stress nog moeilijk, verder niet.

Het lijkt opmerkelijk te noemen dat in de korte tijd van 6 lessen er zo'n grote vooruitgang gemeten kan worden. Echter, uit de studie van Silkwood et al (2012) bleek dat er na 6 weken met 2 behandelingen per week een significante vooruitgang gemeten was op het gebied van de rompbalans. In de studie van Schwesig et al (2009) was deze vooruitgang niet gemeten. De 4 tot 5 behandelingen werden in 8 weken gegeven.

Het lijkt erop dat minimaal eens per week therapeutisch paardrijden nodig is om een vooruitgang te kunnen meten op het gebied van balans.

Omdat de in de gevonden studies vooral kinderen met een neurologische of genetische aandoening werden onderzocht, kan het mogelijk zijn dat M., zittend op het regulier onderwijs, sneller vooruitgaat in de ontwikkeling van de balans. Door een snel begrip van de oefening kan er een opbouw plaatsvinden. In de studie van Schwesig et al (2009) komt uit het behandelprotocol naar voren dat er wekelijks dezelfde oefeningen werden gedaan, zonder verhoging van de moeilijkheidsgraad. Dit was bij M. wel mogelijk.

Zoals in alle single case studies is de beperking dat het slechts één deelnemer aan het onderzoek meedoet, en dit dus niet representatief kan zijn voor alle kinderen met rompbalansproblemen. Bovendien was M. niet meer gemotiveerd om te oefenen in de praktijk en dit verklaart wellicht mede de matige vooruitgang in het eerste deel van de therapie. Tijdens de weken dat therapeutisch werd paard gereden is ze thuis ook weer gaan oefenen.

Tijdens de behandelingen is er elke les gewerkt aan het verbeteren van balans, strekking en ademhaling. Dit werd ook naast het paard en voor en na de les geoefend. Hierdoor kreeg M. de mogelijkheid om een gezonde houding te integreren in het dagelijks leven, wat uit de evaluatie ook gelukt blijkt te zijn: vrijwel geen klachten en een over het algemeen gestrekte houding met voldoende spierkracht om dit te onderhouden.

Conclusie:

Kinderoefentherapie met behulp van een paard geeft een duidelijke vooruitgang in de rompbalans en een afname van de ervaren ademproblemen bij een meisje van 10 jaar met slechte houding, ademproblemen en een onvoldoende niveau op het gebied van balans.

Sleutelwoorden:

Rombalans, therapeutisch paardrijden, kinderen, oefentherapie.